

L' HORITZÓ

ANY 1 : NUM. 9

Barcelona, 28 de setembre del 1935

PREU : 20 CTS.

INICIAL

La solució de la crisi

La solució de la crisi no ha produït cap sorpresa a ningú. No podia produir-la tampoc. Ningú no ignora les directives fonamentals, que per alta inspiració, orienten la vida política espanyola des de fa dos anys. Mentre aquestes iniciatives subsisteixin, el joc de puja i baixa dels governs no respon més que a un simple acomodament de partits, a una lluita de predomini ministerial de fraccions, sense que hi intervingui per a res la rectificació, canvi o modificació de les línies que afecten als interessos generals del país.

En aquesta crisi, com en totes les esdevingudes des de la constitució de l'actual Parlament, la mateixa preocupació ha pesat d'una manera essencial en el fons dels arranjaments ministerials que s'han anat succeint. Aquesta preocupació és la reforma constitucional i com a conseqüència immediata la no dissolució de Corts.

Convençuts d'això, ¿quina sorpresa podia produir aquesta crisi? Tan arrelada està aquesta convicció en l'ànim de tothom, que malgrat els sis dies que ha durat el tripijoc per la formació de govern, la indiferència popular ha estat absoluta.

Si en l'ordre de la política general aquestes crisis no modifiquen res, en el de les ambicions i lluites matusseres de partits signifiquen molt. Si més no, per ajudar-nos a constatar com certes expressions vingudes a la vida pública sense dir-se republicanes, van guanyant, pam a pam, llocs i posicions en els registres de la direcció política del país.

Llegiu "L'Horitzó"

La més recent és una altra prova d'aquest braceig entre els partits, la víctima del qual és el senyor Portela Valladares, que si més no, representava el sentit civil republicà en el conglomerat governamental. Aquest nou èxit de la Ceda dona la mesura del nou govern i del seu caràcter.

Les notes del cap de l'Estat, apellant a la pacificació dels esperits i a l'atansament de les oposicions, han tingut, com es veu, aquesta curiosa interpretació. I l'acceptació de la llista del senyor Chapaprieta no significa altra cosa, en darrer terme, que la supeditació de l'atansament preconitzat a la preocupació obsessiva i indeclinable de la reforma constitucional.

Prevalent aquest criteri, les altes suggestions de pacificació i d'eixamplament de la base ministerial, queden reduïdes a simples exposicions verbals.

El ministeri no s'ha eixamplat. En lloc d'entrar-hi el senyor Abilio Calderon hi ha entrat la Lliga; i des del punt de vista de la seva significació, representa un pas més vers la dreta.

La Lliga s'ha sacrificat una vegada més per Catalunya. Onze mesos de persistència heròica en la claudicació han donat, per fi, el seu fruit. La història de les carteres ministerials de la Lliga és un exemple brillant de dignitat civil i catalanista.

ABAIX LA GUERRA!

El feixisme, la civilització i Etiòpia

La gran raó que Itàlia dona per caure sobre Abissínia, és que aquest poble està en plena barbàrie. Itàlia vol portar-hi la civilització. Es creu amb dret de no privar-la dels favors d'un exèrcit que reparant la desfeta d'Adua esdevinguda l'any 1896 hi portarà les delícies dels aires europeus.

Itàlia fa deu anys que ve donant al món l'exemple d'una civilització refinada.

L'any 1922, Mussolini efectua la marxa sobre Roma. Aquesta marxa és precedida d'incendis de cases obreres i de diaris d'esquerra, publicació de llistes negres, expedicions armades de camions contra els adversaris polítics, mestres executats (com el mestre Cameo, a Pissa), mestresses bastonejades, despulades i obligades a circular pels carrers pintades de verd-blanc-vermell, colors de la bandera italiana; diputats morts (Pepino di Vagno), assassinats individuals i carnatges col·lectius.

El desembre del 1922, a Turí, sota la direcció personal de De Vecchi, actual ministre d'Instrucció Pública, dotzenes de ciutadans foren trets del llit la nit del 17; trenta-cinc d'ells foren degollats.

Una mica més tard, a Spezia, catorze persones trobaren la mort. D'altres, com el professor Del Santo, foren deixats per creure's ja sense vida.

El 1923, a Trieste, pillatges, incendis i matances.

El 1924, només contra els diputats, cinquanta agressions. Les víctimes es diuen Amendola, Modigliani, Nitti, Mizuri, Forri... I entre el personal parlamentari, almenys dos morts: Piccinini, el 28 de febrer, i Matteotti, el 10 de juny.

El 1925, assassinat del diputat Pilati i de l'advocat Consolo. Agressió a un vice-cònsol dels Estats Units. Assalt a mà armada dels diaris d'esquerra.

El 1926, el dictador és objecte d'un atemptat. No és qüestió de parer-se a destriar si és efectiu o preparat. El resultat passa de més de vint mil detencions.

Es tornen a cremar cases obreres, a assaltar els diaris anti-feixistes, a efectuar carnatges a les poblacions. A Milà solament, tres morts i més de cent ferits.

El 1928—12 d'abril—, nou atemptat a la plaça de Giulio Cesare. Pretext de fusellaments: vint morts, amb dones i infants i tot, i més de cinquanta ferits.

I el funcionament del Tribunal especial?

Aquest Tribunal ha distribuït, en nou anys, més de setze mil anys de reclusió a més de dos mil condemnats. Ha poblat les illes de deportats. Ha fet morir a la presó molts detinguts polítics. N'ha fet matar d'altres pels guardians. Noms? Gaston Sozzi, Villa, Pugliesi...

Durant els quatre primers mesos de l'any 1935, el Tribunal especial ha distribuït més de dotze segles de reclusió.

Efectivament, amb aquest mostruï selectíssim de formes de civilització, tothom està convençut de la necessitat que Itàlia vagi a treure Abissínia de la seva negra barbàrie.

Es veu, però, que molts italians no participen del mateix criteri del duce. Heus ací com testimonien la seva disconformitat amb l'intent d'exportació de la brillant civilització feixista.

El 27 de febrer darrer: manifestació contra el govern al cinema "Vittoriale", carrer Peliziane, a Milà.

10 maig: a Venècia Juliana, els carabinieri han d'anar a cercar a viva força, a domicili, els reservistes mobilitzats.

25 maig: a la província de Còme, manifestació contra la guerra de milicians "voluntaris".

(Passa a la pàgina 2.)

NOTES

POBLES DE LA U. R. S. S. AMENACATS

Fa una temporada que la política seguida per Stalin pren un caràcter centralista totalment allunyada de l'esperit que portà els comunistes al poder. Si en el terreny internacional s'ha desentès i ha confós els organismes identificats amb la revolució d'octubre sacrificant-los a les enteses politico-comercials amb els estats de tipus conservador, quant a la política interior manté un desig unitarista irrespectuós i fins violent amb els països que trobaren la seva llibertat amb l'adveniment del règim dels soviets.

Aquests pobles, vexats i atropellats per l'opressió tsarista, recobren la seva personalitat mitjançant la declaració dels drets dels pobles de Rússia feta pública pel Consell de Comissaris del Poble el mes de novembre del 1917.

Els seus apartats són contundents:

1. Igualtat i sobirania dels pobles de Rússia.

2. Dret dels pobles de Rússia a la lliure autodeterminació, sense excloure la separació i la constitució en Estat independent.

3. Abolició de tota mena de privilegis i limitacions nacionals i nacional-religioses.

4. Lliure desenvolupament de les minories nacionals i dels grups etnogràfics que poblen el territori de Rússia.

Aquest document el signa Stalin.

Fent ús dels drets establerts per aquesta declaració, una gran quantitat de pobles que vivien sota el jou del tsarisme, organitzaren la seva independència.

¿Què ha passat sota la dictadura de Stalin perquè s'aixequin veus d'angoixa i de protesta?

Els representants d'Adzerbaidjan, Geòrgia, Turquestan i Ucraïna han adreçat un document al President de l'Assemblea de la Societat de Nacions protestant del règim de terror, persecucions religioses i treball forçat a què el règim de Stalin té sotmesos aquests pobles.

No sabem on pot arribar a parar aquesta política desafortunada centralista que porta a cap la Rússia actual. Ni comprenem tampoc com pot, un governant, per més dictador que sigui, perseguir i atropellar el 1935 allò que signava el 1917.

Bé és veritat que llavors existia Lenin—l'altre signant de l'esmentada declaració—i ara Stalin s'ho fa tot sol.

No en va digué d'ell el mateix Lenin que els trets més sobresortints del seu caràcter eren la "grolleria i la deslleialtat".

D'això poden donar-ne fe molts homes de Rússia i fora de Rússia. Ara poden donar-ne fe els pobles també.

RETRAT DEL SR. ESTELRICH

Una galeria de retrats il·lustra extraordinàriament per la comprensió d'una política o d'una època confosa i poc explicable. En el nostre número passat donàvem el del senyor Estadella. Avui reproduïm aquest, magnífic, del senyor Estelrich, que trobem a les pàgines de "La Publicitat".

N'hi ha prou amb llegir per sentir-se convençut.

"Què sóc—es demanava, en un llibre recent, don Joan Estelrich. Amb una modestia que l'honora el mateix responia aquesta dramàtica pregunta. —Potser—deia—no sóc res més que un catalanista.

No, senyor Estelrich. Sou, no pas

LLEGIU:

A la pàgina 2:

Concepció liberal en la legislació catalana per a la dona, per Vicens Turell.

Noves economies a Europa, per Leonard Vendrell.

A la pàgina 3:

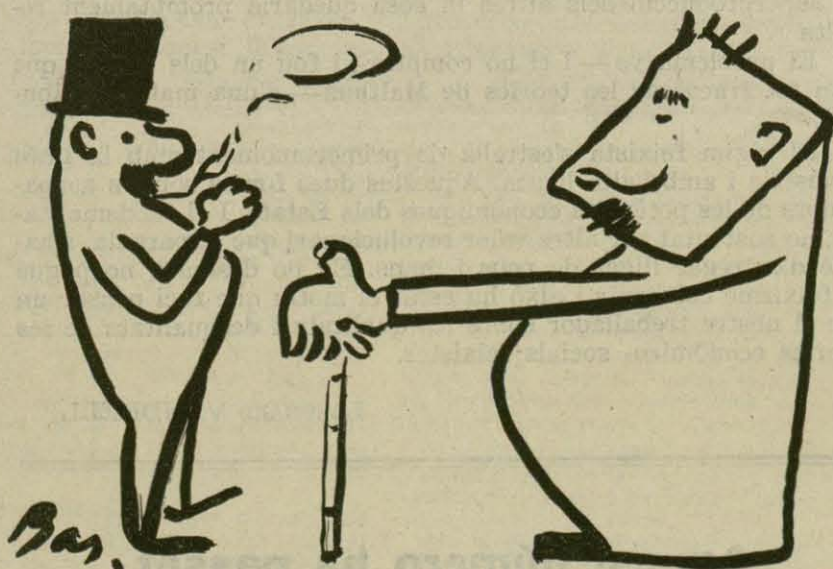
Els llibres, per Ramon Xuriguera. "Facultas agendi", per Marc Aureli Vila.

A la pàgina 4:

Democràcia i federalisme, per Alexandre Deulofeu.

Catalunya i Aragó, per Gaspar Torrente.

El GEPSE, per P. G.

DURANT LA TRAMITACIÓ DE LA CRISI

—Qui dia passa any empeny, Don Ramon
—Si és allò que es diu: Qui Chapaprieta poco Alba.

DESPRÉS DE LA SOLUCIÓ DE LA CRISI

—Que me'n dieu, Don Ramon?
—Que què us en dic? Sabeu allò del Quixot "la del alba seria"?
Doncs aquesta vegada es veu que s'han estimat més la «Marina». Potser per allò de «a beber, a beber i a apurar...» I qui Lliga passa anys empeny.